

Imponderabilitate

Ioan Popa

Din rădăcina luminii
au înmugurit zorii unei
înfocate zi de vară și
s-au zbatut în streșina
cabanei noastre.
Păsărelele,
în preludiul acordării
vitezei sunetului Mach,
au schimbat vestul cu estul patului...
Tu,
anesteziată
de elixirul cafeinei,
ai spart măștile codificate ale serii-super!
Cuprinsă de
imponderabilitatea duminicii,
mă smulgi din torpoarea uzurii
acestei lumi oxidate și
mă așezi cuminte pe
creanga de aur
a ramurii Poezie,
lângă cele două păsărele „just-married”
și
atingându-mi buzele
uscate, epuizate
de noaptea deja pierdută-n Univers,
prin vene, sângele-n sevă se pritocește,
iar silabele
limbii universale-natură,
ca un ecou îngeresc
se-amestecă în priceasnă!
...Ecoul „te iubesc”-ului se repetă silabic în refren!...
Păsărelele-și recită poezii
din Poemele Junglei
iar noi -
strângându-ne
în brațele verzi ale ramurilor -
deslușim imagini buconice
prin portalul Nirvanei,
dar... frisoanele fricii
liberului arbitru ne trezesc,
iar visul sec al
crudei realități
se scurge spiralic în imbutul Timpului...

Întoarcerea la newtoniana:
„cu picioarele pe Pământ”
pare (i)reversibil tot mai aproape,
aproape...aproape!...